

19 FEBRUARI - 15 APRIL 2006

ANNEMARIE VINK

KOCHXBOOS

GALLERY AMSTERDAM

BRAMEN LANDEN

ATELIER
Amsterdam, 2006

Van 19 februari tot en met 15 april exposeert de KochxBos Gallery in het centrum van Amsterdam het meest recente werk van Annemarie Vink. Een serie schilderijen verwijzend naar nieuwe werelden waarin sterk uitvergrote natuurelementen nagenoeg lege landschappen bevolken.

Annemarie Vink

Als een van de eerste afgestudeerden aan de Academie voor Beeldende Kunsten te Kampen begon Annemarie Vink zich halverwege de jaren tachtig bezig te houden met autonoom werk. Van grafiek verschoof haar aandacht gaandeweg steeds meer naar 'pure' schilderkunst. Haar ontwikkeling laat verschillende fases zien. In haar landschappenserie worden haast realistische bossen en heiden bevolkt door menselijke gedaantes, die slechts de herinnering lijken aan een vroegere aanwezigheid. In haar bloemenserie vergrootte ze levensechte bloemen uit tot reusachtige, vervaarlijke wezens. Vinks meest recente werk omvat een serie dubbelzinnige natuurbeelden, waarin de kijker achter bijna natuurgetrouwe bramenplanten geheimzinnige, amorphe werelden vermoedt.

KochxBos Gallery Amsterdam

De KochxBos Gallery Amsterdam opende op 15 december 2005 met het werk van de Engels-Canadese underground kunstenaar Ray Caesar, waarmee Esther Koch en Hans Bos de aandacht op zich vestigden van pers en publiek. Esther Koch en Hans Bos maakten kennis met het werk van Annemarie Vink in de periode waarin zij met hun ontwerp bureau in een kunstenaarsbroedplaats in de Baarsjes, Amsterdam gevestigd waren.

Z.T. [LENTE OP MARS]
165 x 197 cm 2005, acryl op doek

Z.T. [GEWEI]
131 x 195 cm 2005, acryl op doek

Z.T. [BRAMEN OP ROOD]
180 x 140 cm 2005, acryl op doek

Z.T. [GROTE BRAMEN]
170 x 135 cm 2005, acryl op doek

Z.T. [BESSEN]
170 x 130 cm 2005, acryl op doek

Z.T. [ROOD]

198 x 130 cm 2005, acryl op doek

Z.T. [SOLSCHE GAT]
209 x 133 cm 2004, acryl op doek

PIMPERNEL EN DUIZENBLAD

360 x 130 cm 2004, acryl op doek

HET EVENWICHT TUSSEN CONTROLE HOUDEN EN DURVEN LOSLATEN

Het is midden in de winter. In een ijskoude loods in Amsterdam schildert Annemarie Vink ongestoord door. Haar beelden: elementen uit de natuur, geheimzinnige landschappen, nieuwe werelden bevolkt door bramen en plantjes. De keiharde betonvloer van haar atelier lijkt in scherp contrast met de begroeiing op de hei – maar in allebei vindt Vink wat ze zoekt: ruimte.

Ze vindt het niet makkelijk om over haar werk te praten, moeilijk om te zeggen waar het nou echt over gaat en het gevaar het te belangrijk te maken ligt altijd op de loer. Liever staat ze te schilderen. Met drie truien over elkaar heen, een wollen muts op en handschoenen aan die alleen haar koude vingers blootlaten, staat ze me te woord in haar ijskoude atelier, een leegstaande garage in De Baarsjes in Amsterdam, tegenover het pand waar ze voorheen gevestigd was met een grote groep andere kunstenaars: Het Voorbeeld. Toen dat op de schop ging moest ze op zoek naar een ander onderkomen. ‘Het was een fantastische ruimte’, vertelt ze – toch mist ze die niet eens zo zeer. Het bevalt haar wel, dat nomadenbestaan, nu eens in dit honk, dan weer in die garage, met alleen de spullen die ze nodig heeft: haar doeken, haar verf, haar kwasten, en haar doos met foto’s en kaarten om uit te putten. Plus het feit dat ze nergens echt thuishoort, dat ze niet te plaatsen is. ‘Een beetje anoniem zijn, dat spreekt me wel aan. Bij een groep horen werkt meestal contraproductief bij mij. Het alleen zijn brengt me dicht bij de kern.’

EIGEN WERELDEN

Annemarie Vink meldde zich aan bij de Academie voor Beeldende Kunsten in Kampen toen die opleiding net een jaar van start was gegaan, in 1979. Tot die tijd wist ze niet precies wat ze zou gaan doen. ‘Dingen maken was altijd al wat ik deed, maar tot op heden spreekt de term “kunstenaar zijn” me niet aan.’ Toch bleek de opleiding een schot in de roos. Op de Academie ontdekte ze hoe je van autonomie je levenspad kon maken.

Proberen niet te verzanden in vaststaande patronen. Aanvankelijk maakte Vink hoofdzakelijk prenten: ontelbare houtsneden, zeefdrukken, etsen. Pas zo'n vijftien jaar na de opleiding nam ze serieus een kwast ter hand en begon ze te schilderen. Het gevoel van onafhankelijkheid dat ze daarin ervoer was nog vele malen groter dan die ze bij het maken van grafiek had ervaren. 'Schilderen: dat is ik alleen met een doek, in totale vrijheid aan iets werken waar alleen ik zeggenschap over heb.' Ze blikt achterom, naar een schilderij dat daar staat en waarop al de vele kleuren zijn te zien van wat ooit een nog onbekende wereld wordt. Ze kan eraan doorwerken zo lang ze maar wil. En vaak gebeurt het ook dat ze de hele boel in een vergevorderd stadium weer overschildert en opnieuw begint – inderdaad schemeren door sommige van haar schilderijen nog de contouren van vroegere beeltenissen door. 'Zo'n schilderij heeft dan echt zijn eigen geschiedenis, daar houd ik van. De weg die het doek en ik hebben afgelegd is nog hier en daar zichtbaar, dat is een heel essentieel gegeven: het geeft het uiteindelijke werk meer bestaansrecht, het is meer geworden dan zomaar een bedacht en uitgevoerd plan.' Ze creëert haar eigen werelden, letterlijk, alleen in haar atelier, en ook op het doek. 'Ik hou ervan als mensen zich niet aan conventies storen maar onafhankelijk en ongedwongen durven te leven. Dat is schilderen óók. Ik heb wel een enorme controle als ik aan het schilderen ben, maar toch gebeurt er iets... Ik weet van tevoren niet wat het wordt. Schilderen overkomt me veel meer dan bijvoorbeeld grafiek. Wat het zinvol maakt, is als ik het kan laten gebeuren, de controle gedoseerd durf los te laten.' Het evenwicht tussen controle houden en durven loslaten, daar lijkt voor Vink alles om te gaan.

WEZENS

Wie haar schilderwerk bekijkt, ontdekt daarin direct de verschillende stadia. In haar landschappenserie worden haast realistische bossen en heiden bevolkt door menselijke gedaantes, die de herinnering lijken aan een vroegere aanwezigheid. Het zijn de velden die ze kent uit haar jeugd bij de hei, waar ze met haar ouders

en broertjes en zusjes herhaaldelijk vertoefde – daar ervoer ze voor het eerst dat gevoel van vrijheid, dat voor haar onlosmakelijk verbonden bleef met het buiten zijn. De figuren op de schilderijen zijn veelal haar familieleden; haar vader die met een verrekijker in de verte tuurt, aan zijn voeten een rode pimperl; haar moeder die bramen plukt tussen het duizendblad. Uit haar fotodoos haalt ze een stapeltje foto's van haar vader, die veel fotografeerde. Op een van de – vergeelde – foto's wuiven zij en haar tweelingbroertje als peuters naar een groot schip dat uit de haven vertrekt, een beeld dat ze verwerkte in een van haar schilderijen (*Zwaaien bij IJmuiden*). Drama waarvan ze hoopt dat iedereen dat voelt. 'Emoties aan de muur, dat is eigenlijk wat ik wil.'

Toen kwamen de bloemen: reusachtige bloembladeren die zich als armen en benen bijna van het doek af lijken te vechten. 'De laatste tijd hou ik vooral van bramen en kleine, miezerige plantjes. Ik verzamel daar foto's van en schilder ze sterk uitvergroot op het doek. Het moeten wezens worden.' Niet letterlijk – 'het kan ineens een metafoor worden maar om dat te benoemen gaat te ver'. Ze situeert ze in geheimzinnige, amorse werelden. Losgerukt uit hun context in de berm krijgen ze nieuwe betekenissen.

ONTNUCHTERING

'Eigenlijk ben ik toch vooral een romanticus', zegt Vink. 'Het ligt natuurlijk in de Noord-Europese traditie dat natuur staat voor iets heel groots waaraan mensen nooit kunnen tippen. Ik maak kleine elementen daaruit heel groot en heel belangrijk' – wijzend: 'die nietige weegbree, kijk hoeveel belang die ineens krijgt'. We werpen een blik op haar werken – werktitels *Lente op Mars*, *Bramen op Rod*: veel uitgelopen achtergronden, veel rood, veel bramen, blakende en verdorde. 'Daar zit een soort ontzuivering in. Schoonheid zit niet alleen in die bramen die er glanzend bijhangen, die struik is niet af zonder dat verdorde takje daar. Mijn

ANNEMARIE VINK
Amsterdam, 2006

werk krijgt pas bestaansrecht als de afbeelding op een bepaalde manier realistisch is, als ook de lelijke dingen er mogen zijn. Het moet vooral niet te harmonieus worden. Daarom ben ik ook blij met die amorfe, een beetje lugubere, druipende landschappen daarachter, met die rare lichtschijnsels.'

Sterk uitvergrote realistische elementen worden in haar schilderijen haast magie. 'Weet je wat het is: het magisch-realisme of een genre als sciencefiction is niet aan mij besteed. Voor mij moet alles écht kunnen zijn. De werkelijkheid die ik schilder, die moet magisch worden. De magie ligt niet buiten de werkelijkheid. De magie ligt bijvoorbeeld, en iedereen kent dat, in het echte landschap, als je daardoorheen loopt en het licht ineens heel mooi valt en je een bijna metafysische ervaring krijgt.'

Ze benadrukt dat het heus niet alleen natuurelementen en landschappen hoeven te zijn die ze schildert. Nu legt ze bramen en planten vast, straks misschien weer iets heel anders. Het is maar net waar ze haar oog op laat vallen, waar ze ineens nieuwe betekenis aan toekent. 'Het uitgangspunt voor mijn werk heeft alles met formele schilderaspecten te maken. Ik zie een foto en denk: wat moet het gaaf zijn om die bramen te schilderen, om die takjes door mijn vingers te laten gaan. Dat hoeft echt niet per se natuur te zijn. Een reep chocola op het doek of een iPod met fijne druipers kunnen net zo goed ontroeren. Het gaat mij erom ogenschijnlijk onbelangrijke dingen onverwacht te benadrukken, te vergroten. Daarvoor is losheid nodig en grenzeloosheid, je moet er onbevooroordeeld voor zijn. Daar streef ik naar.'

© Lonneke Kok / MoreTXT

EXPOSITIES

2005

'Tribute to Garage Groeneveld',

Een superkorte tentoonstelling in een lege garage, de Baarsjes, Amsterdam

'Viaje por Andalucia',

Reisverslag uit '93 in houtsneden en tekeningen, Museum Joure

'Appelbloesem',

galerie IN DRUK, Den Bosch

2004

'Schilderijen',

Galerie Ei, Amsterdam

'Het Landschap van Welbehagen',

Kunstbemiddeling Smits, Loods 6, Amsterdam

'Allium',

Galerie IN DRUK, Den Bosch

'Bewegend Verlangen',

WG-expozaal, Amsterdam

KOCHXBOS

GALLERY AMSTERDAM

1E ANJELIERSDWARSSTRAAT 3-5

1015 NR AMSTERDAM

+31 (0)20 681 45 67

WWW.KOCHXBOS.NL

GALLERY@KOCHXBOS.NL

©2006 ANNEMARIE VINK / KOCHXBOS / MORETXT

TEKSTEN & REDACTIE MORETXT, WWW.MORETXT.NL

GRAFISCH ONTWERP KOCHXBOS ONTWERPERS AMSTERDAM

Drukker CONFIANCE AMSTERDAM

PRODUCTIE WONDERBOWL GUADALUPE AMSTERDAM

ROYAL CLUB

8³

KOCHXBOIS
GALLERY AMSTERDAM